

เทศน์เช้า วันที่ ๕ เมษายน ๒๕๕๒

พระอาจารย์สงบ มนฺตสนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรม ธรรมะเป็นอาหารของใจ อาหารของใจคือปัญญาะ ทางโลกเขาว่าปัญญา สมอง ถ้าไม่ใช่มันเป็นอัลไซเมอร์ สมองต้องคิดตลอดเวลา เพื่อให้สมองมันกระตุก ให้มันได้ใช้งานไป อายุการใช้งานของคนมันมี ร่างกาย การใช้งานของคนมันมี แต่ชีวิตนี้ หัวใจมันมีการใช้งานตลอดไปนะ หัวใจ เห็นไหม อาหารของใจ ธรรมะ ธรรมะคือความเข้าใจของเราละ เวลาฟังธรรมอย่างนี้ ธรรมะออกมาจากครูบาอาจารย์เรา มาจากข้างนอก อาหารสำหรับที่เราได้กินได้ใช้ประโยชน์เรา เข้าไปในร่างกายของเราถึงจะเป็นอาหารของเรา

ปัญญาที่เกิดจากการศึกษาเล่าเรียนเป็นสุตมยปัญญา ปัญญาทางการวิจัยนั้นเป็นจินตมยปัญญา ปัญญาเกิดจากการภาวนาเป็นภาวนามยปัญญา ภาวนามยปัญญามันเกิดมาจากไหน? ภาวนามยปัญญา จิตตภาวนา การภาวนาต้องใช้จิตทำ แต่ในปัจจุบัน ทางโลกเราใช้สมองทำ สมอง พร้อมกับจิต ถ้าสมองไม่มีจิต สมองทำงานไม่ได้ คนตายสมองอยู่ครบสมบูรณ์ แต่ไม่มีพลังงานตัวนั้น สมองนั้นทำงานไม่ได้ สมองทำงานได้ต่อเมื่อชีวิตของมนุษย์ แต่จิตมันทำงานได้ตลอดไป มันทำงานได้ตลอดไปเพราะอะไร เพราะพันธุกรรมทางจิต

เวลาเราเกิดมาเป็นมนุษย์ สร้างคุณงามความดีแล้วเราตายไป มันไปกับจิต บุญกุศลแนบไปกับใจ ความคิดความชั่วแนบไปกับใจ อาหารของใจคือบุญกุศล คือปัญญา ปัญญาที่เกิดจากการภาวนามยปัญญา แต่ปัญญาทางโลก เราว่าเป็นปัญญาทางโลก ทางโลกมันใช้กันด้วยปัจจุบันนี้นะ ด้วยชีวิตนี้นะ

ชีวิตนี้มีการพลัดพรากเป็นที่สุด เวลาเราหมดอายุขัยไป แต่จิตมันไม่ตาย จิตมันเวียนตายเวียนเกิดไปตามธรรมชาติของมันนะ ถ้าเวียนตายเวียนเกิดในธรรมชาติของมัน

สิ่งนี้จิตมันมีคุณประโยชน์อย่างนี้ ถ้าจิตมันมีคุณประโยชน์ มันมีคุณสมบัติของมัน ถ้าไม่มีศาสนา ศาสนาเป็นการตีแผ่ ศาสนาคือการแก้ไข เข้าใจเรื่องของชีวิต กระบวนการของมันตั้งแต่ที่มา ตั้งแต่ปัจจุบันนี้ ตั้งแต่ที่ไป ตั้งแต่ที่มา เห็นไหม บุญเพ็ญวาสนาสุติญาณขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นพระโพธิสัตว์ การสร้างสมมา สิ่งที้องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าย้อนอดีตชาติไป นี่พันธุกรรมทางจิต การเกิด การตาย การซับ การช้อน การทำคุณงามความดี สิ่งนี้มันสร้างมา สร้างมาด้วยความคิดทางสมอง

แต่! แต่มันมีเจตนา มันมีคำอธิษฐาน อธิษฐานเป็นพระโพธิสัตว์ นี่ตั้งเป้า สิ่งทีเป้าของใจมันมี พอเป้าของใจมันมี เป้านี้มันจะเดินหน้าไป เป้านี้เดินหน้าไป แต่เป้าเดินหน้าไป แต่การเกิดการตาย นี่พันธุกรรมของมันได้มีการเปลี่ยนแปลงแก้ไข จนกว่ามีอำนาจวาสนาบารมีขึ้นมา จนมาเกิดเป็นเจ้าชายสิทธัตถะ จนตรัสรู้เป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จนวางธรรมและวินัยไว้ให้เราได้คัมภีร์นะ ให้เราได้ใช้สอย นี่ร่มไม้ ร่มเงาของพระพุทธศาสนา

เราเกิดมาในใต้ร่มเงาของพระพุทธศาสนา แล้วเราได้ประโยชน์จากร่มเงาในศาสนานั้นมากน้อยแค่ไหน เราได้ร่มเงาทางศาสนาด้วยทางกายภาพ ด้วยสังคม วัฒนธรรมของพุทธศาสนา สยามเมืองยิ้ม สิ่งนี้ตลกคือเป็นวัฒนธรรมประเพณี เราเกิดมา เราได้ใช้ทางกายภาพในการทำบุญกุศลในเรื่องของชีวิตในปัจจุบันนี้

ชีวิตในปัจจุบันนี้สำคัญนะ สำคัญเพราะเจ้าชายสิทธัตถะเกิดมาเป็นเจ้าชายสิทธัตถะ แล้วรื้อคันขึ้นมาเป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้ววางธรรมและวินัยนี้ เทศนาว่าการจนพระโมคคัลลานะ พระปัญจวัคคีย์ต่างๆ เป็นพระอรหันต์ตามๆ กันไป ตามๆ กันไปในชาติปัจจุบันนี้

ในปัจจุบันนี้เราเกิดมาพบพระพุทธศาสนา ร่มเงา เราใช้ร่มเงาในพระพุทธศาสนา ในกายภาพ ในการดำรงชีวิต มันทุกข์ใหม่...ทุกข์! มันต้องมีการทำมาหากินใหม่ มันต้องขวนขวายเพื่อดำรงชีวิตใหม่...ต้อง! กายภาพมันตายได้ มันหมดอายุขัยได้ แต่จิตมันไม่มีการหมดอายุขัย ไม่หมดอายุขัยในตัวของคุณนะ แต่มันหมดอายุขัยในวาระ

ในวาระเกิดเป็นมนุษย์ เป็นเทวดา เป็นอินทร์ เป็นพรหม มันหมดวาระ แต่ตัวมันมี ถ้าตัวมันไม่มีตัวมันจริง พันธุกรรมทางจิตมาจากไหน พันธุกรรมทางจิต จิตที่มันพัฒนาการของมัน ที่เป็นพระโพธิสัตว์ เกิดขึ้นมาจนเรามีเขวามันปัญญาขึ้นมา มันมาจากไหน ในตัวของมันเองถึงไม่มีวาระ แต่เรามีวาระในการเกิด ในสถานะ สถานะมันมีวาระ วาระคือชีวิตของเรา

ปัจจุบันนี้เราเกิดขึ้นมา ถ้าเรามีอำนาจวาสนา กิ่งพุทธกาล องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่าศาสนาจะเจริญอีกหนหนึ่ง แล้วการเจริญขึ้นมา เจริญมาที่ไหน ศาสนาเจริญขึ้นที่ไหน องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้อยู่โคนต้นโพธิ์ มีต้นโพธิ์ มีองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านั้นขึ้นมา ศาสนานี้สุดยอดเลย ในปัจจุบันนี้ศาสนาไปอยู่ที่ไหน ไปอยู่ที่วัตถุ ไปอยู่ที่สิ่งที่การก่อสร้าง ไปอยู่ที่กายภาพ ไปอยู่ที่การอาศัยจากภายนอก แต่ถ้าอาศัยจากภายในละ นี้ อาหารของใจ

อาหารของใจ เราฟังธรรม ฟังธรรมขึ้นมามันสะกิดใจเฉยๆ

ฟังธรรม ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ผู้แสดงก็แสดงธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วมันสะกิดใจเราใหม่ ชีวิตนี้คืออะไร สิ่งที่มาขึ้นมาจากไหน แล้วในปัจจุบันนี้ทุกข์ยาก มันทุกข์ยากทำอะไร แล้วอนาคตจะไปไหนกัน อนาคต จตุปปาตญาณ จิตนี้ถ้ายังไม่สิ้นกระบวนการถึงสิ้นสุดแห่งทุกข์ มันมีอนาคต แล้วในปัจจุบัน อาสวัภขญาณทำลายกิเลสในปัจจุบันนี้ ชีวิตนี้ในปัจจุบันนี้ แล้วปัจจุบันนี้ นิพพานคือปัจจุบันธรรม ปัจจุบันตลอด ไม่มีอดีต อนาคต อนาคตจิตนี้ไม่ไปเกิด สิ่งที่มาจากอดีตมาจากไหน ก็มาจากปัจจุบันนี้ ปัจจุบันนี้รู้อดีต อนาคต แล้วปัจจุบันนี้ทรงตัวอยู่ในปัจจุบันตลอดไป นิพพานมีใจ มีพลังงานตัวนี้ มันคงที่ของมันอยู่อย่างนี้ แล้วมันมีของมันนะ วิมุตติสุข มันไม่ไปอนาคต

แต่ถ้าชีวิต เราฟังธรรมแล้วไม่สะเทือนใจเรา ธรรมจากใจดวงหนึ่งสู่ใจดวงหนึ่ง ใจดวงหนึ่งคือความรู้สึกอันนั้น แล้วความรู้สึกอันนี้ นี้ธรรมแสดงขึ้นมา ถ้าเข้าถึงใจเรา

ถ้าเข้าถึงใจเรานะ เราจะมีความรู้สึกกระเทือนใจเรา ถ้ามีความรู้สึกสะเทือนใจเรา เราจะตั้งต้นว่าเราจะทำความดีอย่างไร

ความดีของโลก ความดีเขาทำคุณงามความดีต่อกัน จากมือหนึ่ง สละทาน จากมือหนึ่งสู่อีกมือหนึ่ง จากมือหนึ่งสู่มือหนึ่ง เราชวนชวนมา เราทำหน้าที่การงานของเรา มาเราหาทรัพย์สินเงินทองมา เราซื้อขายแลกเปลี่ยนมาเป็นอาหาร ปัจจัยเครื่องอาศัย แล้วจากมือหนึ่งสู่มือหนึ่ง จากใจหนึ่งสู่ใจหนึ่ง จากใจของครูบาอาจารย์ที่เป็นธรรม มันสะกิดใจเราไหม มันทิ่มแทงเข้ามาในหัวใจเราไหม ถ้ามันทิ่มแทงหัวใจเราเข้ามา เราจะต้นตัว นี่สติ

เราจะต้นตัวขึ้นมา ต้นตัวขึ้นมาในชีวิตนี้ สิ่งที่มีค่านะ แก้วแหวนเงินทองไม่มีค่า เท่ากับความรู้สึกอันนี้หรือ ความรู้สึก หัวใจของเรา ความรู้สึกอันนี้มันมีค่ามาก มันมีค่าเพราะอะไร เพราะมันสามารถพัฒนาการของมันได้ มันสามารถทำให้เราไม่มีอนาคตได้ ไม่มีอนาคต ไม่มีอดีต แต่มีปัจจุบันอยู่ตลอดไป มีปัจจุบันตลอดไป เพราะมันมีในตัวมันเองอยู่ นี่มันพัฒนาการของมันได้ แล้วการพัฒนาการอย่างนี้เราจะทำอย่างไร เห็นไหม พัฒนาการอย่างนี้ มีในศาสนาพุทธนี้เท่านั้น

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปฏิญาณตนว่าเป็นพระอรหันต์เท่านั้น ในลัทธิศาสนาอื่นไม่มีศาสดาองค์ใดบอกว่าเป็นพระอรหันต์เลย เป็นศาสดา “ต้องเชื่อเราๆ” เท่านั้นเอง องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอก “ไม่ให้เชื่อ” “ไม่ให้เชื่อแม้แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแสดงนะ ไม่ให้เชื่อ ไม่ให้เชื่อทั้งหมดเลย เพราะความเชื่อแก้กิเลสไม่ได้ แต่ความเชื่อชักนำให้เรามาฟังธรรมได้ ความเชื่อชักนำให้เราเริ่มต้นปฏิบัติได้ ความเชื่อชักนำให้เราชวนชวน ชักนำให้เราสนใจได้ แต่ปฏิบัติมา “ไม่ให้เชื่อ ไม่ให้เชื่อ”

ถ้าเราเชื่อ พระพุทธเจ้าบอกว่า ศิล สมาธิ ปัญญา.. เราก็สร้างศีล สร้างสมาธิ สร้างปัญญา นี่สมาธิสร้าง ปัญญาสร้าง ทุกอย่างสร้าง.. มันเป็นสมมุติ มันเกิดจากอารมณ์ความรู้สึกที่เราไปสร้างขึ้นมา แต่สิ่งที่อารมณ์ความรู้สึกมันมีของเรามา เรามีอยู่แล้ว มันมีอยู่แล้ว มันมีกิเลสขับคั้น พอมีกิเลสขับคั้นขึ้นไป มันแสดงออกของมัน แสดงออกมันด้วยกิเลสขับคั้นเข้าไป เราถึงต้องตั้งสติ ตั้งสติขยับขยับมัน ขยับขยับมันแล้วทำสมาธิขึ้นมา ศิล

สมาธิ ปัญญา อันนี้จะเป็นของเรา ไม่ใช่ของที่ฟุ้งองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามา ฟุ้ง
ครูบาอาจารย์มา อันนั้นมันเป็นสัญญาข้อมูลจากข้างนอก มันเป็นธรรมดา ธรรมดาที่จากใจ
ดวงหนึ่งยื่นให้อีกใจดวงหนึ่ง ถ้าใจดวงหนึ่งยื่นให้อีกใจดวงหนึ่ง ใจดวงนั้นได้สามารถ
สร้างตัวขึ้นมาได้ใหม่ ถ้าใจดวงนั้นสามารถสร้างตัวเองขึ้นมาได้ นี่การตื่นตัว

คุณ คุณพระเรา คุณครูบาอาจารย์ของเราดี เวลาประพฤติปฏิบัติขึ้นมา ครูบาอาจารย์
“ฝากตายๆ” พอฝากตายขึ้นมา ครูบาอาจารย์สอนมา แล้วผู้ที่ทำตาม ทำตามขึ้นมา ทำ
ตามกิริยาภายนอก ทำตาม แต่ขณะที่ปัญญามันเกิด มรรคญาณมันเกิด จะเป็นของบุคคล
คนนั้น

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะปรินิพพานนะ “อานนท์ เราไม่ได้เอา
ธรรมของใครไปเลย เราจะเอาธรรมของเราไปเท่านั้นเอง” พระสารีบุตร พระโมคคัลลานะ
เวลานิพพานก็นิพพานเฉพาะองค์พระสารีบุตร พระโมคคัลลานะ นี่ธรรมวินัยวางไว้
ตลอดเวลา เราจะชวนขวยใหม่ ถ้าเราจะชวนขวยนะ อาชีพการงานเราก็ทำของเรา นั้น
กายภาพ หามาเพื่อดำรงชีวิต หามาเพื่อความเป็นอยู่ แล้วหัวใจมันเร้าร้อนใหม่ หัวใจมี
ความทุกข์ใหม่ แล้วเวลามันหมดวาระ เกิดมาชาติปัจจุบันนี้เรามีสติสัมปชัญญะ เราก็ทำ
คุณงามความดีกัน แล้วตายแล้วไปไหน ตายแล้วไปสู่สถานะอะไร พอตายขึ้นไป สร้าง
บุญกุศลขึ้นมา ตายไปเกิดเป็นเทวดา เป็นอินทร์ เป็นพรหม มันก็ลืมตัวมัน พอลืมตัวมัน
มันหมดวาระก็เวียนมาอีก พอเวียนมาอีกแล้วมันทุกข์ใหม่

แล้วในปัจจุบันนี้สติสัมปชัญญะเราพร้อม ใครบ้างไม่รักตัวเอง ทุกคนรักตัวเอง
หมดเลย แล้วจะเอาสมบัติอะไรให้กับตัวเอง เอาสมบัติอะไรให้กับเรา ถ้าเอาสมบัติให้กับ
เรานะ ต้องเอาธรรมะให้กับเรา ถ้าธรรมะให้กับเรา ธรรมะจะถมหัวใจเรานะ ถมความ
บกพร่อง ใจพร่องอยู่เป็นนิตย์

ความคิดมันแสดงตัวตลอดเวลา มันไม่มีการอิมเต็มตลอดเวลา สิ่งใดที่หมักหมม
ในหัวใจ ชอบคิด ชอบย้ำ ชอบทำ ชอบคิดขึ้นมาให้มันเจ็บแสบในหัวใจ สิ่งที่คุณงาม
ความดีคิดขึ้นมา ถ้าคิดขึ้นมาก็ “เราवासนาไม่มี อานาจवासนาเรามีเท่านั้น เราทำคุณงาม
ความดีเข้ามานี้ เราก็ทำได้เท่านั้นก็เป็นความดีของเราแล้ว” ความดีเท่านั้น ทำไมเราทำหน้าที่

การงานกันเพราะอะไร เราก็อยากมั่งอยากมีกันทุกคนนะ เราอยากมีความสุข เราอยากมั่ง
อยากมี เวลาอย่างนั้นเราทำได้ ทำไมเราทำได้ล่ะ เพราะกิเลสมันชอบ เพราะเป็นตัณหา
ความทะยานอยาก

แต่เวลามาทำประพาศปฏิบัติเป็นตัณหาใหม่ มันไม่ใช่เป็นตัณหา มันเป็นมรรค
คำว่าเป็นมรรค เป็นความอยากใหม่...อยากเหมือนกัน อยากพ้นทุกข์ อยากมีสมาธิ อยาก
มีปัญญา อยากมีความสุข สิ่งนี้ปฏิเสธไม่ได้ ของที่มีอยู่คือของที่มีอยู่ มันมีของมันอยู่ แต่
เราจะพัฒนาการของมันอย่างไร เราจะวิวัฒนาการมันให้ขึ้นมาเป็นคุณงามความดีของเรา
เราจะปฏิเสธจากเริ่มต้น ถ้าปฏิเสธว่าสิ่งใดต้องไม่มีสิ่งใดๆ เลย เราก็เท่ากับชีวิตเราก็ไม่มี
เลยหรือ ชีวิตเราก็ไม่มีใช้ใหม่ ชีวิตเราก็มีอยู่ใช้ใหม่ พลังงานก็มีอยู่ ทุกข์ สุข ก็มีอยู่ แต่
ทุกข์ สุขอันนี้ มันเป็น ทุกข์ สุขของกิเลส ทุกข์ สุข ของโลกีย์ปัญญา คือความทุกข์ สุข
ของโลก ความทุกข์ สุข ของการที่เราเกิด เราทำบุญกุศลเกิดมาเป็นมนุษย์เฝ้า สิ่งที่เป็น
มนุษย์ ปรารถนากันอย่างนี้

แต่ธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า คุณติ เวลาองค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้าบอก “การครองเรือน ชีวิตการครองเรือนเราเหมือนกับวิดน้ำทะเลทั้ง
ทะเลเลย เอาปลาน้อยๆ ตัวหนึ่ง ความสุขเหมือนปลาน้อยๆ ตัวเดียว ลงทุนลงแรงวิด
ทะเลทั้งทะเลเลย”

นี่ก็เหมือนกัน เราเข้าใจว่าชีวิตครอบครัว ชีวิตของเราจะเป็นความสุขๆ แต่
ความสุขทางโลกใจ โลกพอใจ โลกปรารถนา โลกแสวงหา แต่ธรรมชาติไม่ใช่ว่าปฏิเสธนะ
องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาพระโมคคัลลานะนะไปเห็นโทษของกาม ไปถาม
องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเลย “โทษของกาม ทำไมมันรุนแรงขนาดนี้” โทษของ
กามใจ แต่โลกเขาว่า กามคุณ มันเป็นการสืบเผ่าพันธุ์ นี่กามคุณ ๕ ของโลกเขา แต่
พรหมจรรย์ นี่เวลาพระโมคคัลลานะไปถามองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

“โทษของกาม ทำไมมันรุนแรงขนาดนี้”

“โมคคัลลานะ เธอพูดอย่างนี้ไม่ได้ เพราะเราตถาคตก็เกิดมาจากกาม”

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามีพ่อแม่แม่นะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเกิดมาจากที่ไหน เกิดมาจากพระเจ้าสุทโธทนะ เกิดมาจากแม่ ในเมื่อสิ่งนี้มีมันมีอยู่ สิ่งนี้มีมันเป็นไป สิ่งที่มีอยู่ เราจะหาความสุขกับมันอีกหรือ นี่มันสิ่งที่มีอยู่นะ แล้วเราขยับยังมันด้วยพรหมจรรย์ เราขยับยังด้วยเนกขัมมะ เนกขัมมะขยับยังมัน นี่หนึ่งเดียว สุกโต เราอยากไปดี อยากสุกโต

ปัจจุบันนี้สุกโตใหม่ ถ้าปัจจุบันมันจะไปสุกโต มันต้องดีที่นี้ เรามีคุณงามความดี ความดีเกิดจากความดี ถ้าเราไม่สร้างสมความดีในปัจจุบันนี้ ความดีนี้มันจะต่อยอดมาจากไหน แล้วความดีของใคร ความดีของโลก ครอบครัวมีการดูแลกันรักษากัน ครอบครัวมีความสุขรื่นเริง แล้วเวลาจะพลัดพราก ร้องให้ทำไม ร้องให้ทำไม เวลาพลัดพราก ร้องให้ทำไม เสียใจทำไม คือมันเป็นสิ่งที่มีอยู่

ความดีของโลก เราก็กตัญญูกตเวทีเป็นธรรมดา พ่อแม่ เห็นไหม พ่อแม่เป็นพระอรหันต์ของลูก ชีวิตเรานี้เกิดมาจากพ่อจากแม่นะ พันธุกรรมทางกายภาพหมดเลย แต่ พันธุกรรมทางจิต...ไม่ใช่ พันธุกรรมทางจิต จิตนี้ต่างคนต่างสร้างกันมา ถ้าตรวจกรรมพันธุ์เป็นของพ่อแม่หมด พ่อแม่เป็นพระอรหันต์ของลูก ชีวิตนี้ได้มานะ มันเป็นสายบุญสายกรรม การเกิดเป็นพ่อ เป็นแม่ เป็นลูกกัน มันมีบุญมีกรรมสืบเนื่องกันมา

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกเลย ในศาสนาพุทธนะ มีเหตุ มีปัจจัย ไม่มีสิ่งใดมันจะขาดแล้วผุดขึ้นมาโดยธรรมชาติ เว้นไว้แต่สิ่งที่เป็นทิพย์ สิ่งที่เป็นคุณงามความดี คุณงามความดี นั้นมันเป็นของชั่วคราว แต่สิ่งที่สายบุญสายกรรม มันมีของมันมาอยู่ ที่นี้สายบุญสายกรรม ความคิดเรื่องของโลก ความสุขของโลก

เราเกิดมาแล้ว เกิดมาในโลก เกิดมาเป็นมงคล ๓๘ ในชีวิต ขอให้เกิดเป็นมนุษย์ เกิด พบพระพุทธศาสนา ขอให้เกิดเป็นมนุษย์พบพระพุทธศาสนา เพื่อประพฤติปฏิบัติ ให้พ้นจากทุกข์ เราเกิดเราได้ครบทุกอย่างเลยในทางมงคลของชีวิต ได้เกิดเป็นมนุษย์ ได้พบพระพุทธศาสนา พบพระพุทธศาสนา พุทธปัญญาทำให้เราพ้นจากกิเลส เราจะใช้ใหม่ ร่วมเงาพุทธศาสนา เราใช้ร่วมเงาพระพุทธศาสนาด้วยศีลธรรม วัฒนธรรมประเพณี

แต่พุทธศาสนาไม่มีแก่นนั้น ไอ้แก่นนั้นมันเปลือกนอก มันเป็นเปลือก ต้นไม้มีเปลือก เพื่อให้ศาสนานี้มันคง ประเพณีวัฒนธรรมห่อหุ้มศาสนาไว้ให้ศาสนานี้ยั่งยืน แล้วยั่งยืน แล้วสิ่งที่เป็นแก่นของศาสนา เรื่องของศีล สมาธิ ปัญญา เรื่องของหัวใจ เรื่องของสิ่งที่สัมผัสกับธรรม มันมีอยู่กับเรา สิ่งนี้ไม่ใช่ประโยชน์มันหรือ

ถ้าใช้ประโยชน์ของเราจะ ทำบุญกุศลแล้วตั้งสติ ตั้งสติ อยู่บ้านตั้งสมาธิ ทำสมาธิ ขึ้นมา หากความสุข หากตัวตนเราให้เจอ ตัวตนคือจิตเป็นสมาธิ จิตมีปัญญาขึ้นมา นี่ร่มเงาของศาสนามันจะเกิดกับเราละ นี่เป็นสันตสิทธินะ เป็นปัจเจกตั้ง รู้จำเพาะตน ต้องรู้ ต้องเห็น ต้องเป็นไป ถ้ารู้ ต้องเห็น เป็นไป มันอยู่ที่ไหน? มันอยู่ที่ไหน?? มันอยู่กลางหัวอกเรา อยู่กับชีวิตเรา

สมบัติทางโลก ถ้าไม่มีธรรมะคอยเตือนอย่างนี้ เราจะขึ้นไปกับโลก แล้วเราก็ทำคุณงามความดีแล้ว เราก็เป็นคนดีแล้ว ทำไมต้องไปปฏิบัติให้มันทุกข์ให้มันยาก ทำไมต้องทรมานตน นี่คิดกันอย่างนั้นหมดนะ ทำไมต้องทรมานตน ทำไมต้องทำร้ายตัวเอง แล้วคิดไปโน่น แต่ไม่ได้คิดเลยว่าทำร้ายกิเลส ทำร้ายหัวใจที่มันต้องการแสวงหา ที่มันบังคับบัญชาไม่ได้ ที่มันคิดคั่นในหัวใจ มันคิดคั่นแล้วเหยียบย่ำ ให้แต่ความทุกข์เราละ ไม่คิดเลยว่าเราขยับยังมัน แต่ไปบอกว่ามันเป็นการทำให้ตนลำบาก

แต่ถ้าเราคิดว่าเราจะต่อสู้กับกิเลส เราจะต่อสู้กับมัน เราจะต่อสู้กับค้นหาความทะยานอยากที่มันเป็นอวิชชาที่อยู่ในหัวใจของเราโดยธรรม โดยศีล โดยสมาธิ โดยปัญญา โดยธรรมที่เราใช้ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าวางไว้ให้เราเป็นประโยชน์ นี่ธรรมอาวุธ อาวุธที่มี ที่ให้สู้กับกิเลส ไม่ใช่สู้ด้วยมือเปล่าละ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ารื้อคั่นด้วยมือเปล่าๆ แล้วได้อาวุธมา แล้ววางไว้ แล้วเราจะใช้ไหม เราจะทำไหม นี่ประโยชน์ของเรา ถ้าเรามีสติ มีสัมปชัญญะ เราใคร่ครวญของเราละ ประโยชน์เกิดขึ้นมาจากตรงนี้มาก

คนที่มัวอานาจวาสนา คือคนฉุกคิด แล้วรู้จักคุณประโยชน์ และไม่เป็นประโยชน์ ถ้าเราไม่ได้ฟังธรรม เราไม่ได้ฉุกคิดนะ เราเห็นแต่ประโยชน์ของโลก ประโยชน์กายภาพ

แล้วก็หาอยู่หากินไปกับมัน อยากรั่งอยากมี ใอันันมันเป็นเรื่องของบุญกุศลส่วนหนึ่งนะ
เรื่องการกระทำของเราด้วย บุญกุศลสร้างมา มันต้องเป็นไป...มีแน่นอน

แต่ถ้าเราไม่ได้สร้างบุญกุศลมา ขวนขวายไปก็เพื่อสร้างในปัจจุบัน สร้างปัจจุบัน
คือสร้างในสมบัติเพื่อให้ใจมันมีบุญกุศล แล้วสร้างต่อไป อนาคตมันจะได้ของมัน ทำดี
ต้องได้ดี ทำชั่วต้องได้ชั่ว องค์กรสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า.. หนึ่ง ไม่มีสอง ตรัสไว้แล้ว
ไม่มีสิ่งใดผิดเพี้ยนจากความจริงอันนี้ได้เลย เอวัง